

Kan man dog ikke finde en psykologisk Forklaring? Og der forekommer det mig rigtignok, at den hænger noget sammen med Finantsministerens Skrøbelighed. Vi have jo alle vore Skrøbeligheder. Det er ikke for at gjøre saadan nogen Udsættelse, men Finantsministerens Skrøbelighed er, at naar han gaar, bruger han begge Benene, men i Politiken bruger han kun det ene Ben, det høire. Naar jeg skulde betegne denne Skrøbelighed med et Navn, er det Hoppeshge, en Tilbøielighed til at hoppe. Det er denne ihgellige Tilbøielighed, som nu har viist sig, der nu har grebet videre om sig. Nu skal det gaa til paa samme Maade med Tillægsbevillingslovene. Nu skal han anses berettiget til at afsolde ikke de Udgifter, hvortil begge Thing have givet deres Samthkke, nei, det var jo at bruge begge Benene, det var jo at gaa, nei, det er nok, at ikke begge Thing have nægtet deres Samthkke, saa kan han afholde Udgifterne. Derved sættes han i Stand til at bruge det ene Thing og slet ikke at bryde sig om, hvad det andet Thing siger. At dette nu er i en aabenbar Strid med Grundloven, er jo dog i sig selv indlysende, da den forlanger en Samstemmen mellem begge Thingene, for at Noget skal være gyldigt. Denne Samstemmen flytter Finantsministeren ved dette enestaaende Kunstgreb over og siger: Nei, der skal Samstemmen til Afslag, der skal ikke Samstemmen til Bevilling. Der skal Samstemmen til Afslag; naar I ikke ere enige om at forkaste, hvad jeg foreslaar Jer, naar En af Jer blot siger Ja, saa er det vedtaget. Det er den ny Theori, det er den ny Udvikling af den Sygdom — den Skrøbelighed, hvoraf Finantsministeren lider. Naar dette nu gaar videre, saa komme vi til, at hvad der først bliver vedtaget om midlertidige Finantslove, kommer ogsaa til at gjælde i det Hele med Hensyn til finantzielle Bestemmelser, og jeg tvivler ikke paa, at det saa ogsaa vil udvide sig til at gjælde alle Lovforslag, med andre Ord, vi komme aldeles bort fra Grundloven og Grundlovens to Kamre. Nei, det vilde stemme langt bedre med den høitagtede Finantsministers aabne Karakter, om han vilde forelægge et Forslag til en Grundlovsforandring, der gik ud paa, at der skulde ikke mere være noget Folkething, men at man skulde lade sig nøie med Landstthinget. Det vilde være aabent og ærligt; derimod ad alle disse Omveie og Kroqveie at ville sætte det Samme igjennem vil paa ingen Maade lykkes. Derom er jeg overbevist, at Folkethinget aldrig vil give sit Samthkke til en Lov som den foreliggende. Finantsmini-

steren har — og det var hans Motivering af dette mærkbærdige enestaaende Forslag — begrundet det derved, at der maatte være Klarhed. Ja, men denne Klarhed kunde jo opnaas paa en ganske simpel Maade. Han har sagt: Ellers kan jeg ikke vente at faae en saadan Lov vedtagen af Landstthinget; der har været Strid imellem Revisorerne, nogle have opfattet Udgifterne paa en, andre paa en anden Maade. Men den samme Klarhed kan jo opnaas paa en ganske simpel Maade. Den høitagtede Finantsminister kan jo faae Lov til at bruge Alt, hvad der staar paa det forelaagte Finantslovsforslag med Undtagelse af de Poster, der ere nægtede af et af Thingene, saa har han den fuldstændigste Klarhed, og saa vil der ikke være slet noget Indgreb i Folkethingets Bevillingsret, saa vil der ikke være slet noget Brud paa Grundloven.

Solstein: Der er en Ting i det forelagte Lovforslag, som har undret mig, og det er, at der gjennemgaaende i dette Lovforslag er en paafaldende Strid mellem Lovforslagets Motiver, hvormed det ledsages — og jeg regner dertil ogsaa de Ord, hvormed Conferencespresidenten inledebe Forelæggelsen af Lovforslaget, der i det Væsentlige kun var en Gjentagelse af Motiverne — og selve Lovforslagets Indhold.

Formanden (Berg): Jeg maa anmode om saa megen Ro i Salen som muligt, og hvis ærede Medlemmer ikke kunne høre fra deres Pladser, vil jeg anmode Talerne om at tale noget høiere. Derved gaar Forhandlingen bedst.

Solstein: Følge Lovforslagets Motiver er den egentlige Mening med dette Lovforslag den at fjerne de Anledninger til Tvivl og Meningsforskjel, der viste sig ved Behandlingen af Statsregnskabet for 1881—82, og det skal da ste paa den Maade, at paa den ene Side ere Udtrykkene saa klare som muligt, saa at Alle kunne forstaa dem, og paa den anden Side Regjeringen ikke bindes saaledes, at Administrationens regelmæssige og ordenlige Gang derved vilde lide aabenbar Skade. Det er klart, at den sidste Tilføielse er selvfølgelig, der er Ingen, der tænker paa, at ved en midlertidig Lov skal Administrationens regelmæssige Gang lide aabenbar Skade; det behøver jeg altsaa ikke at tage noget nærmere Hensyn til, det ere vi Alle enige om. Men